

N. ΟΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίου Οὐσσάρ : Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων). μετάφρασις
 ** Τ. (συνέχεια). — Μαρουήλ Γορζαλές : Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, (ἐκ τοῦ ἰσπανικοῦ), μετάφρ. Σ. ** (συνέχεια). — Λάμπρου
 Ἐννάλη : ΡΟΖΙΝΑ Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ (συνέχεια).

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
 Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

— Ἐμβάτε μέσα, κύριε Ἀνδρέα, (σελ. 382).

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

Ἡ Ἰωάννα, ἥτις εἶχε διέλθει τὴν νεότητά της εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς μητρὸς μου, μ' εἶχε πολλάκις χορεύσει εἰς τὰ γόνατά της καὶ με ἀποκοιμίζει εἰς τὰς ἀγκάλας της. Ἐντὸς τῆς οἰκίας τῶν δύο ἐκείνων ἀρχαίων καὶ εἰλικρινῶν ὑπηρετῶν

μου ἐνόμιζον ὅτι ἀνέπνεον τὸ ἄρωμα τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας· ἡ δὲ ἄδολος καὶ εὐφρόσυτος αὐτῶν ὑποδεξιῶσις ἀφύπνισε τὰς ἀρχαίας ἐκεῖνας παιδικὰς μου ἀναμνήσεις καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἐβλεπον ἐνώπιόν μου τοὺς πύργους τοῦ Ὀρμπάχ, τὴν μητέρα μου καὶ τὴν Ἀρτεμιν, τὴν ἀνάδοχόν μου, κρατοῦσάν με ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τρέχουσας μετ' ἐμοῦ ἀναμέσον τῶν λειμώνων καὶ τῶν δασῶν· αἱ γλυκεῖαι καὶ ζωηραὶ αὗται ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος, ἀναμιγνύμεναι μετὰ τῶν θυμηδῶν ἐκστάσεων τοῦ παρόν-

τος, ἠνοῦντο εἰς ἐνιατὸν τι σημεῖον, τὸ ὁποῖον καλεῖται ἔρως!

Ἀπεχαιρέτισα τοὺς ἀρχαίους μου φίλους, ὑποσχεθεὶς εἰς αὐτοὺς ὅτι θὰ ἐπανάελθω ἐντὸς ὀλίγου, καὶ ἐπανάλαβον τὴν ὁδοπορίαν μου. Βαδίζων, ἐσκέφθην νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν καλύβην ἐκείνην, ὅπου, χθὲς ἔτι, πλησίον τῆς Ἀρτέμιδος εὐρισκόμενος, εἶχον αἰσθανθῆ τοσαύτας συγκινήσεις. Ἡμην πλησίον τοῦ ἀδένδρου μέρους τοῦ δάσους καὶ ἠτομαζόμην νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν ἱερὰν δι' ἐμὲ καλύβην, ὅτε αἰφνης εἶδον

άνθρωπόν τινα ἱστάμενον ἐπὶ τῆς θύρας καὶ δύο ἄλλους ἐντὸς αὐτῆς. Ἐνόμισα ὅτι ἦτο λαθρεμποροὶ τινες καὶ, δυσχερῶς ἐπὶ τῇ κακῇ ταύτῃ συγκυρίᾳ, ἡτοιμαζόμεν νὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μου, ὅτε φωνή τις μ' ἐκάλεσεν ὀνομαστί· ἐστράφην καὶ εἶδον τὸν Βαστιανόν, ἔξυπνον καὶ ἀγαθὸν νέον, ὁ ὅποιος μὲ ἡγάπα ὑπερβαλόντως, διότι εἶχόν ποτε συνδράμει τὴν μητέρα του, ἥτις ἡσθένησεν, ἀπόντος αὐτοῦ.

— Ἐμβάτε μέσα, κύριε Ἀνδρέα, μοι εἶπε, καὶ καθήσατε εἰς ἐκείνην τὴν γωνίαν.

Ἐκάθησα σιωπῶν· περίξ δ' ἐμοῦ ἦσαν τοποθετημένα διάφορα μεγάλα δέματα, τὰ ὅποια ἀνέπεμπον ὀρεῖαν ὁσμὴν καπνοῦ. Οἱ κάτοικοι τῶν μεθορίων ἐκείνων χωρίων, ἐναντίον τῶν αὐστηρῶν νόμων τοῦ κράτους, ἐξήσκουν ἀφόβως τὸ ἐπάγγελμα τοῦ λαθρεμπορίου· τοσοῦτον δὲ εἶνε συνειθισμένοι εἰς τὸ ἐπικίνδυνον τοῦτο ἐπάγγελμα, ὥστε οὐδεὶς ποτε ἐξ αὐτῶν δυσπιστεῖ πρὸς τὸν γείτονά του. Εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἡ λαθρεμπορία εἶνε κοινὴ.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! κύρ Ἀνδρέα, υπέλαβεν ὁ Βαστιανός, δὲν εἶνε μία ὥρα ποῦ ὠμιλοῦσαμε γιὰ σὰς... Ἐχομεν σιγὰρ πρώτης ποιότητος.

— Τέλος πάντων βλέπω ὅτι δὲν θα λησμονήσῃς ποτὲ τὸ ἀρχαῖόν σου ἐπάγγελμα!... Πρόσεξον καλῶς, Βαστιανέ, μή σε συλλαβῶσι...

— Μπα! δὲν ντρέπεσθε!

Οὕτω δὲ λέγων, ἐπαίξε μηχανικῶς μετὰ τινος ἀθύρματος, ὅπερ ἦτο ἀνηρτημένον ἐκ τινος ἀλύσεως, καὶ τὸ ὅποτον ἀπέσπασε τὴν προσοχὴν μου.

Αἰφνης οἱ ὀφθαλμοί μου προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ.

— Αὐτό, μοι εἶπεν, εἶνε εὐρημα... Τὸ εὐρήκαμε πρὸ ὀλίγου 'ς αὐταῖς ταῖς θημωνιαῖς τοῦ ἀχύρου.

Ἀνεγνώρισα πάραυτα τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χρυσοῦν περιάπτον, τὸ ὅποτον ἡ ἀνάδοχος μου ἔφερε συχνάκις εἰς τὸν λαιμόν. Οὐχ ἦττον ἀπέφυγον νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἦτο τῆς ἀναδόχου μου, καθόσον ἐγνώριζον καλῶς ὅτι ὁ Βαστιανός θὰ ἐπροθυμοποιεῖτο νὰ φέρῃ αὐτὸ μόνος εἰς τὴν κόμησάν Ἀρτεμίν.

— Δὲν ἠξεύρω πόσον ἀξίζει, υπέλαβεν, ἀπ' αὐτὸ ὅμως ἔχομε μερικὸ καὶ οἱ τρεῖς. Θὰ υπάγω ὅμως ἀμέσως εἰς τὸ Μονθερμὲ νὰ ἰδῶ πόσον θὰ μοῦ δώσῃ ὁ γέρω-Ἀβραάμ... Ἐ, λοιπὸν γειά σας! ἐξηκολούθησεν ἀποταθεὶς πρὸς τοὺς συντρόφους του, σεῖς νὰ με περιμένετε ἐδῶ...

— Εἰσαι διὰ τὸ Μωφρὲ; τῷ εἶπον.

— Ναί, κύρ Ἀνδρέα, ἂν θέλετε νὰ πάμε μαζῇ, εἰς τὰς διαταγὰς σας· ἡ νύχτα θὰ μᾶς πλακώσῃ εἰς τὸν δρόμον.

Ἐδέχθην τὴν πρότασίν του καὶ ἀνεχωρήσαμεν.

— Εἶνε πολὺ ὥρατον αὐτὸ τὸ εὐρημά σου, τῷ εἶπον μετὰ ἐνὸς τετάρτου συνεχῆ ὁδοιπορίαν.

— Ἀν σ' ἀρέσῃ, κύρ Ἀνδρέα, εἰμπορεῖς νὰ τὸ πάρῃς καὶ δὸς μου ὅ,τι θέλεις

γιὰ τοὺς συντρόφους μου. Ὁ ἐβραῖος θὰ μοῦ τὸ πάρῃ γιὰ τίποτε, εἰμαι βέβαιος!...

Πάραυτα συνεφώνησα περὶ τῆς τιμῆς τοῦ περιάπτου καὶ ἐγενόμην κάτοχος αὐτοῦ.

— Ἰδοὺ ποῦ ἐγλύτωσα καὶ τὸν δρόμον, μοι εἶπε περιχαρῶς ὁ Βαστιανός. Ἀπόψε θὰ μείνω εἰς τὸ Μωφρὲ καὶ θὰ ἰδῶ καὶ τὴν Κατερίναν.

— Λοιπὸν ἐξακολουθεῖς πάντοτε νὰ τὴν ἐργολαβῇς; τὸν ἠρώτησα μεταχειρισθεὶς τὴν φράσιν τῆς ἐποχῆς.

— Διὰ βολῆ! πάντοτε καὶ πάντοτε

— Πρόσεχε διὰ τὸν κόμητα!... Ἡ-ξεύρεις ὅτι εἶνε πολὺ αὐστηρὸς εἰς αὐτά... Ἦκουσα νὰ λέγουν ὅτι πολλάκις σὲ εἶδον εἰς τὸν περίβολον· ἂν σὲ ἀνακαλύψῃ δυστυχία σου!

— ὦ! δὲν 'πῆρε ἀκόμη μυρωδιὰ γιὰ νὰ μὲ πιάσῃ... Καὶ ἔπειτα νὰ σοῦ πῶ, ἔχουσι τὴν γνώσιν οἱ φύλακες!...

Τὴν ἐπαύριον κατέβην εἰς τὸν κῆπον πρὸ τῆς συνήθους ὥρας. Καθ' ἐκάστην τακτικῶς ἡ ἀνάδοχος μου, μόλις ἡγείρετο τῆς κλίνης, κατήρχετο καὶ αὕτη εἰς τοὺς ἀνθῶνας τῆς, ἐγὼ δὲ τὴν ἐδοῆθον εἰς τὸ νὰ συλλέγῃ τὰ ὠραιότερα ἀνθῆ, τὰ ὅποια ἦσαν προωριμμένα διὰ τὰ ἀνθοδοχεῖα τῶν δωματίων τῆς.

Ἐλπίζων ὅτι καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν θὰ κατείρχετο, ἐπερίμενα αὐτὴν ἀνῆσυχος καὶ τεταραγμένος, ἐπιθυμῶν, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως φοβούμενος τὴν ἔλευσίν τῆς· ἔτρεμον μήπως ἄκων προδώσω τὴν συγκίνησιν, ἡ ὁποία κατεῖχε τὴν καρδίαν μου... ἀλλ' εἰς μάτην ἐπερίμενα. Ὁ κῶδων τοῦ προγεύματος ἐσήμανε καὶ ἡ ἀνάδοχος μου δὲν εἶχε ποσῶς φανῇ.

— Ἀ! ἦλθε; λοιπὸν, ἀνέκραξεν ὁ κηδεμὼν μου μόλις εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐστιατήριον· εὐγνωμονῶ πολὺ διὰ τὴν καλὴν σου συντροφίαν.

Δὲν ἔδωκα ἀπάντησιν εἰς τοὺς εἰρωνας λόγους του· ἀλλ' ἔρριψα τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ εἶδον μετὰ κρυφίας χαράς ὅτι ὑπῆρχε θῆσις καὶ διὰ τὴν Ἀρτεμίν. Κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ στιγμήν ἡ θύρα ἠνεφύχθη καὶ εἰσῆλθεν ἡ ἀνάδοχος μου, πρὸς ἣν ἔτρεξα, ἵνα τὴν προῦπαντήσω· Μοι ἔτεινε προσηνῶς τὴν χεῖρα, ἐγὼ δὲ ἔμεινα ἐμβρόντητος ἐνώπιόν τῆς.

Κατ' ἔθος παιδικόν, ἐκάστην πρωτὴν, ὅτε συνηντώμεθα, καὶ ἐκάστην ἐσπέραν, ὅτε ἀπεχωρίζομεθα, ἐκείνη μὲν μοι ἔτεινε τὴν χεῖρα μειδιδῶσα, ἐγὼ δὲ ἡσπαζόμενη αὐτήν. Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἐτόλμισα ν' ἀσπασθῶ τὴν χεῖρά της.

Ἀναμφιβόλως τὴν ἔλλειψίν μου ταύτην θ' ἀπέδωκεν ἡ Ἀρτεμὶς εἰς τὴν σύγχυσιν, ὑπὸ τῆς ὁποίας εἶχον καταληφθῇ διὰ τὸ θλιβερόν συμβάν, τοῦ ὁποίου ἐγὼ ἦμην ὁ αἷτιος. Αἰφνης ἡγείρε τὴν χεῖρά της μετὰ θελκτικῶν μειδιδάματος, ἡγγισεν αὐτὴν χαριέντως ἐπὶ τῶν χειλέων μου, καὶ εἶτα, ἀφ' οὗ μ' ἐρράπισεν ἐλαφρῶς ἡ μάλλον μ' ἐθώπευσεν ἐπὶ τῆς παρειάς, διῆλθεν ἐνώπιόν μου μειδιδῶσα καὶ ὑπερήφανος.

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἐρυθριάσω· οὐδὲν ἦσσαν, ἐφ' ὅσον ἐδυνήθην προσεποιη-

θην ἀταραξίαν, ὅπως ἀποκρύψω τὴν συγκίνησιν τῆς καρδίας μου. Ἡσθάνονην κατακλῶν τὰ στήθη μου τὸ ἀπολεσθὲν περιάπτον τῆς Ἀρτεμίδος, τὸ ὅποτον εἶχον προσδέσει μεθ' ἐνὸς ἐτέρου περιάπτου τῆς Παναγίας, τὸ ὅποτον μ' εἶχε δωρήσει ἡ μήτηρ μου. Ἀμφότερα ταῦτα ἐφύλαττον μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας κεκοιμημένα ἐντὸς τοῦ στήθους μου.

— Ἀνδρέα, μοι εἶπεν ἡ ἀνάδοχος μου, πῶς ἐπέρασες χθές;

— Ἡσυχώτατος, οὐδὲ κἂν ἐταράχθῃ διὰ σέ, εἶπεν ὁ κηδεμὼν μου.

Δὲν ἐλυπήθην ποσῶς διὰ τὴν ἀνόητον ταύτην ἀστείότητα τοῦ συζύγου τῆς ἀναδόχου μου· ἠρέσθη μόνον νὰ μειδιδῶ περιφρονητικῶς, διότι εἶχον πεποιθήσιν τι ἐσκέπτετο περὶ ἐμοῦ ἡ ἀνάδοχος μου.

— Μετέβην καὶ εἶδον τὸν Σίμωνα, ἀπήντησα.

— Πραγματικῶς ἦτο ὠραία περίστασις διὰ νὰ διασκεδάσῃς, υπέλαβεν ὁ κύριος Δὲ Μωφρὲ.

— Μοι εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη ὅτι ἠρώτησες αὐτὴν δις περὶ τῆς υγείας μου· σ' εὐχαριστῶ πολὺ, φίλε μου, προσέθηκεν ἡ Ἀρτεμὶς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθεν ὁ κύριος Πλακιδᾶς—ὁ ἐπιστάτης τοῦ κόμητος. — Ἐχάρην μεγάλως διὰ τὴν ἀφίξιν αὐτοῦ, διότι ὁ κηδεμὼν μου θὰ ἐτρέπετο εἰς ἄλλας ὁμιλίας καὶ οὕτω θὰ ἐλάμβανον καιρὸν νὰ ὁμιλήσω κατ' ἰδίαν μετὰ τῆς ἀναδόχου μου.

— Βλέπω εὐχαρίστως, μοι εἶπεν ὁ ἐπιστάτης τοῦ κηδεμόνος μου, ὅτι ὁ κύριος βαρῶνος εἶνε ἐντελῶς καλὰ σήμερον.

— Δὲν ἦμην ἀσθενὴς ἐγώ, κύριε, τῷ ἀπήντησα ξηρῶς, ἀλλ' ἡ κυρία κόμησσα.

Τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου Πλακιδᾶ συνωφρυνώθῃ παραδόξως καὶ ἐμειδιάσε κακέντρεχῶς. Δὲν ἡγάπων ποσῶς τὸν ὑπουργὸν καὶ πονηρὸν τοῦτον Νορμανδόν, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου ἔβλεπέ τις ἀποτετυπωμένην τὴν πανουργίαν καὶ τὴν κακέντρεχειαν. Ἦτο ἀφωσιωμένος ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὸν κηδεμόνα μου καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἐβδελυσσάμην αὐτόν. Τὸν ἐπωνόμαζον δὲ Τριστάρον Ἐρημίτην.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ προγεύματος ὁ κόμης διέκυψε τὴν μετὰ τοῦ Πλακιδᾶ συνομιλίαν του καὶ εἶπεν εἰς τὴν ἀνάδοχόν μου.

— Θὰ μείνης εἰς τὴν οἰκίαν καὶ σήμερον, ἀγαπητὴ μου;

— Ὁχι! σκοπεῖω νὰ μεταβῶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου θὰ γίνῃ σήμερον ὁ γάμος τῆς Δωροθέας. Ὁ Ἀνδρέας θὰ με συνοδεύσῃ. Δὲν εἶνε ὀρθὸν νὰ μὴ παρευρεθῇ τις ἐξ ἡμῶν εἰς τὰς χαρὰς τῶν ἀνθρώπων μας.

— Ἀ! νομίζετε λοιπὸν ὅτι θὰ μᾶς εὐγνωμονοῦν διὰ τοῦτο αἰωνίως! εἶπεν εἰρωνικῶς.

— Βεβαίως, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Ἀρτεμὶς μετὰ τόνου, ἐμφαίνοντος ἀγανάκτησιν, καὶ τὸν ὅποτον ὁ σύζυγός της συνείθισε νὰ σέβηται.

Μετὰ τοῦτο, ἐξήλθομεν ἀμφότεροι, ἐγὼ καὶ ἡ ἀνάδοχος μου, καὶ διηυθύνθημεν παιδοὶ καὶ χαρωποὶ πρὸς τὸ χωρίον. Ἡ

Ἄρτεμις ἦτο εἰσέτι ἀδύνατος· ἐβλάδιζεν ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου, ἡ δὲ ὠρότης τοῦ προσώπου της μοὶ ἀνεμίμνησκε συμβάν, ἐνεκα τοῦ ὁποῦ τοσοῦτον ὑπέφερε, καὶ τοῦ ὁποῦ ἐγὼ μόνος ἦμην ὁ αἰτίας.

— Ἀγαπητὴ μου ἀνάδοχος! τῇ εἶπον, πόσον λυποῦμαι νὰ σε βλέπω πάσχουσαν ἐξ αἰτίας μου!

— Σωπῇ! μὲ διέκοψεν αἰφνης, ὥς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου... Ἄ! ἰδὲ τί ὠραία ἐορτὴ!

Ὅλον τὸ χωρίον ἦτο ἐν χαρᾷ, ἦτις, κατ' ἔθος τῶν τόπων ἐκεῖνων, ἐμελλε νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ ὅκτῳ ἡμέρας. Ὁ γέρω-Δελοῦδος, ἐκμίσθωτής τοῦ κόμητος, ἦτο ἐκ τῶν πλουσιωτέρων τοῦ χωρίου καί, ὅπως συμβαίνει σχεδὸν πάντοτε εἰς τὰ χωρία, ἐσυγγένευε μεθ' ὅλων τῶν συγχωριτῶν του. Ἐξ ὅλων τῶν πέριξ χωρίων εἶχον συναθροισθῇ αἱ καλλίτεραι οἰκογένειαι, σπεύσασαι προθύμως εἰς τὴν φιλόφρονα πρόσκλησιν τοῦ γέρω-Δελοῦδα. Ἡ πρό τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου πλατεῖα οὐδέποτε ἠτύχησε νὰ ἴδῃ τοσαύτην συρροὴν πλῆθους, τὰ δὲ ἀμοιβαία τῶν γυναικῶν φιλήματα ἀντήχουν εἰς τὸν αἰθέρα καὶ ἀνμείγνυντο μετὰ τοῦ ᾄσματος τῶν πτηνῶν.

Μόλις ἐφθασεν ἡ κόμησσα, ὁ Δελοῦδος ἔτρεξεν εἰς τὰ προπύλαια τοῦ ναοῦ μετὰ τῆς θυγατρὸς του καὶ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ του, ὅστις ἦτο νέος συμπαθεὺς καὶ νοήμονος ἐξωτερικοῦ καὶ τοῦ ὁποῦ ἡ φυσιογνωμία ἐμαρτύρει ὅτι εἶχε λάβει ὅλως ἀγροτικὴν ἀνατροφὴν· οὐχ ἦτον ἐχαιρέτισεν ἀφελῶς, ἀλλὰ μετὰ χάριτος τὴν κόμησσαν καὶ παρουσίασεν εἰς αὐτὴν τὴν γραῖαν μητέρα του, ἥτις ἠρεῖδετο ὑπερηφάνως ἐπὶ τοῦ βραχίονός του καὶ ἐμεῖδία διὰ τὴν χαρὰν ταύτην τοῦ υἱοῦ της, τοῦ ὁποῦ οἱ ὀφθαλμοὶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐπληρώθησαν δακρύων ἐκ χαρᾶς. Ἡ ἀνάδοχος μου, συγκινηθεῖσα, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν υἱὸν καὶ ἠσπάσθη τὴν μητέρα.

Ἡ δὲ ὠραία Δωροθέα ἦτο καταπόρφυρος ἐκ τῆς χαρᾶς της.

Ἡ εὐτυχία τῶν δύο τούτων νεκρῶν καρδιῶν, αἵτινες ἠγαπῶντο διὰ τοῦ ἀθώου ἐκείνου καὶ ἀδόλου ἔρωτος, καθιστῶντος εὐτυχεῖς τὰς οἰκογενείας, μὲ κατεγοήτευσεν καὶ μοὶ ἀπέσπασεν τὰ δάκρυα. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἠγάπων, ἀλλ' ὁ ἔως μου δὲν ἦτο ἄλλο τι εἰμὴ ἀπλοῦν ὄνειρον.

Ἐξερχόμενοι ἐκ τῆς ἐκκλησίας, συννητήσαμεν χωρικὴν τινὰ, πεντηκοντούτιδα περίπου, ἥτις ἐγνώρισε μικρὰν τὴν Ἄρτεμιν καὶ ἡ ὁποία ἔσπευσε νὰ τὴν χαιρετίσῃ.

— Ἄ! κυρία κόμησσα! ἀνέκραξε, ποῦ εἶνε ἐκεῖνος ὁ κακὸς, ὅπου ἐτρέχετε εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ τὰ δάση; Ἡ κόρη μου μοῦ τὰ ἐνθυμίζει καμμιὰ φορὰ... Καὶ ὁ μικρὸς σας;... Εἶνε πάντοτε καλά;

— Ποῖος μικρὸς;

— Ὁ βαπτιστικὸς σας, τὸν ὁποῖον ἐφέρετε κἄποτε κ' ἔπινε τὸ γάλα.

— Ἄ! ὁ μικρὸς μου... ἰδοὺ τον, εἶπεν ἡ Ἄρτεμις δεικνύουσα ἐμέ.

— Ἄχ! κύριε!... αὐτὸς ὁ κύριος;... Πόσον ὁμοιάζει τοῦ συζύγου σας!...

— Εὐχαριστῶ. ἀπήντησε μειδῶσα ἡ κόμησσα, φίλησε ἐκ μέρους μου τὴν κόρην σου, ἀφοῦ δὲν μ' ἐλησμόνησεν ἀκόμη... Ἐμπρός, προσέθηκε περιχαρῶς, ἀπαταθείσα πρὸς ἐμέ, βάδιζε, κύριε σύζυγέ μου!

Καὶ ἐπανήλθον φαιδροὶ καὶ μειδῶντες εἰς τὴν οἰκίαν μας συνδιαλεγόμενοι περὶ τοῦ προσφιλοῦς εἰς ἐμέ ἀντικειμένου, περὶ τοῦ ἀγνοῦ καὶ ἀθώου ἔρωτος τῶν δύο νεονύμφων, ὅστις τοσοῦτον μὲ εἶχε καταγοητεύσει.

Καθ' ὁδὸν συννητήσαμεν ἁμαξάν τινὰ, ἐφ' ἧς ἐπέβαινε ὠραία καὶ ἡρσυχὰ χωρική, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζον καὶ ἐχαιρέτησα.

— Πονηρέ! μοὶ εἶπεν ἡ Ἄρτεμις, σὲ εἰδοποιῶ ὅτι εἰμὶ ζηλότυπος... Δὲν θέλω νὰ μειδῶς πρὸς τὰς νέας.

— Ὅπως καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ μειδῶς πρὸς τὸν σύζυγόν σου! τῇ ἀπήντησα μετὰ φωνῆς συγκεκνημένης.

Γ

Παρήλθον ἔκτοτε ἐβδομάδες τινές. Ἡ ζωὴ μου διέτρεξε τοσοῦτον γλυκεῖα πλῆθυσιν τῆς Ἀρτέμιδος, ὥστε δὲν δυσχερεστοῦμεν πλέον διὰ τὸν δεσποτικὸν χαρακτήρα τοῦ κόμητος. Λησμονήσας τὴν ὀργὴν μου καὶ τὰ μεγάλα περὶ ἀνεξαρτησίας σχέδιά μου, ἅτινα ἄλλοτε ἐσκεπτόμην νὰ θέσω εἰς ἐνέργειαν εὐθὺς ὡς ἤθελον ἐνηλικιωθῇ, ἐξηκολούθουν νὰ διαῶ ἐν Μωφὲρ τὴν αὐτὴν τυραννικὴν ζωὴν, ὅποιαν καὶ πρότερον.

Πάντα αὐτὰ ὅμως διελύθησαν ὡς καπνὸς καὶ αἱ σκέψεις μου ἔλαβον ἄλλοιαν τροπὴν. Ὁ ἔως ζῆ διὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, εὐκόλως δὲ λησμονεῖ τὸ παρελθόν. Ἐβλεπον τὴν Ἀρτέμιδα, τί περισσότερον ἤθελον; Ἡμὴν πλησίον αὐτῆς κατὰ πάσαν στιγμήν καὶ ὅπως ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος τοῦ μύθου ἱππότης, ὅστις ἐμπειρεν ἱὰ ἐπὶ τῶν ἰγνῶν τῆς λατρευτῆς του πριγκηπίσσης, ὅπως τῷ ἀνχιμνήσκῳσι τὰ μέρη, ἐξ ὧν αὐτὴ διήλθεν, οὕτω καὶ ἐγὼ ἠσθάνομην ἀπερίγραπτον χαρὰν, διαχύνων πέριξ τῆς Ἀρτέμιδος τὸν μυστηριώδη ἔρωτά μου, ἀναπληρῶν οὕτω τὰ ἀδίκηματά της εἰμαρμένης. Τί περισσότερον λοιπὸν ἤθελον; Δὲν ἦμην ὁ ἐκλεκτός της καρδίας της, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνεκοίνου τὰ τρυφερώτερα αἰσθήματά της; Ἡμὴν ὁ ἐξ ἀπορήτων αὐτῆς εἰς ἐμέ ἐνέπιστεύετο τὰς λύπας της καὶ τὰς χαρὰς της. Ἀμφότεροι ἡμεῖς ἐρημοὶ ἐν τῷ κόσμῳ ἀμφότεροι, ἐκόντες ἄκοντες, ὑπεκύπτομεν εἰς τὰς ἰδιοτροπίας ἐνὸς σκληροῦ καὶ πανούργου μισανθρώπου, βδελυσσομένου πᾶν καλὸν καὶ πᾶν ὠραῖον, καὶ μόνῃ ἡ συμπάθειᾳ, τὴν ὁποίαν ἀμοιβίζω; ἠσθάνομην, παρεμύθει ἡμᾶς καὶ ἀνεπλήρου τὸ κενόν, τὸ ὁποῖον ὁ θάνατος ἀφῆκε πέριξ ἡμῶν.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ κόμης ἀνεχώρει τακτικῶς μετὰ τοῦ κυρίου Πλακίδα. Πόσον τότε ἡ ἀναχώρησίς του ἀνεκούριζε τὰ στήθη μας καὶ πῶς τὸ βλέμμα μας ἐξήστραπτεν ἐκ χαρᾶς... Ἐτρέχομεν εἰς τοὺς κήπους, ὅτε μὲν φαιδροὶ καὶ πηδῶν-

τες ὡς μαθηταὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν διακοπῶν, ὅτε δὲ ρεμβοὶ καὶ περίλυποι ὡς ἔρασταί, ἀναγινώσκοντες ἐρωτικὸν τι ποίημα ἢ δραματικὸν τι μυθιστόρημα, ἐνῶ συγχρόνως αἱ καρδιαὶ μας ἔπαλλον... Ἀληθῶς, ἐνόμιζον ὅτι ἀμφότεροι εἰχομεν μίαν ψυχὴν, ἐνίοτε δὲ ἐφοβούμην μήπως τὸ βλέμμα μου μὲ προδῶσιν εἰς τὴν ἀνάδοχόν μου.

Ἐν τούτοις ἀπροσδόκητος τις ἐπίσκεψις ἐπέπρωτο νὰ φυγαδεύσῃ τὴν περιπόθητον ταύτην ἐλευθερίαν μας καὶ ν' ἀποκόψῃ αἰφνιδίως τὰ αἰθέρια αὐτῆς περὰ.

Πρωτὰν τινὰ τοῦ Ἰουλίου ἀφίκετο εἰς τὸ προῦριον θεῖα τις τῆς Ἀρτέμιδος, ἡ βαρωνίσ Δὲ Ζονβάλ, ἥτις, ἀναθρέψασα αὐτὴν, ἀπορφανευθεῖσαν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, συνείθεσε τὴν ταλαίπωρον παιδίσκην εἰς στενόχωρον καὶ ἐστερημένον πάσης τρυφερότητος καὶ φιλοστοργίας βίον, εἰς τρόπον, ὥστε, καθ' ἣν ἡμέραν ἐπρόκειτο περὶ τῆς μετὰ τοῦ κόμητος Μωφὲρ ἀποκαταστάσεώς της, ἡ ἀτυχὴς ἀνάδοχος μου, καίτοι ἄκουσα, συνῆρσεν εἰς τὸν γάμον τοῦτον, θεωρήσασα ὡς ἀπελευθέρωσιν τὴν μέλλουσαν ταύτην δυστυχίαν της.

Ἡ κυρία βαρωνίσ Δὲ Ζονβάλ, ἥτις γυνὴ ὑπερφίαλος καὶ ἀριστοκρατικῆς, οἱ δὲ τρόποι αὐτῆς καὶ ἡ καθόλου συμπεριφορά της ἐμαρτύρουν γυναικᾶ ὑψηλῆς κατὰ γωγῆς· μεταξὺ δὲ αὐτῆς καὶ τοῦ κυρίου Μωφὲρ ὑπῆρχε παράδοξός τις ὁμοιότης αἰσθημάτων· ἀμφότεροι ὄντες φιλάργυροι, ἀλλὰ μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου, καθ' ὃ οὐχὶ ἀνευ λύπης ὑπείκουσιν εἰς τὰς μεγάλας κοινωνικὰς ἀπαιτήσεις, καὶ τοῦτο ὅπως ἀποκτήσωσιν ἐνδοξὸν ὄνομα, συννηνοῦντο θαυμασίως ἐπὶ παντός ἀντικειμένου. Ὁμολογῶ ὅτι οὐδεμίαν συμπάθειαν ἠσθάνομην διὰ τὴν ὑπερήφανον ταύτην κυρίαν, ἥτις κατ' ἔτος ἤρχετο κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν διακοπῶν, ἵνα ταράσῃ τὴν ἡσυχίαν μου· ὁρεῖλω δὲ νὰ ὁμολογήσω ἐπίσης ὅτι καὶ αὕτη ἐφαίνετο ἥκιστα περιποιητικὴ πρὸς ἐμέ. Ὡς ἐκ τούτου μεγάλως ἐξεπλάγην ὅτε εἶδον αὐτὴν, καταβαίνουσαν ἐκ τῆς ἁμάξης καὶ προχωροῦσαν κατ' εὐθείαν πρὸς ἐμέ με τὰς χεῖρας τεταμένους ὅπως μὲ χαιρετίσῃ· εἶπετο δὲ αὐτῆς νεανίς τις, τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς δὲν ἐγνώρισα.

— Λοιπόν, Ἀνδρέα, μοὶ εἶπεν ἡ βαρωνίς, δὲν χαιρετᾶτε τὴν Μαγδαληνὴν; Ἡ Μαγδαληνὴ ἦτο θυγάτηρ ἱερῶς τινὸς τῆς Φριβούργης, τόπου τῆς διαμονῆς τῆς κυρίας Δὲ Ζονβάλ· ἦτο νεανίς θελκτικὴ, τὴν ὁποίαν οἱ γονεῖς της εἶχον ἐμπιστευθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς εὐγενοῦς βαρωνίδος, ἐλογίζοντο δ' εὐτυχεῖς διὰ τοῦτο Μικρὰ Λύσκα, εἶχεν ἔλθει πολ-
λακίς εἰς τὸ προῦριον ἐπειδὴ δὲ εἶχον νὰ τὴν ἴδω ἱκανὰ ἔτη, δὲν ἀνεγνώρισα ἀμέσως αὐτὴν, διότι ἐπανεῖδον αὐτὴν μεγάλην.

— Πῶς!... εἰσθε ὑμεῖς; τῇ εἶπεν ἀφελῶς.

Ἐρυθρίασε, διότι ἡ ἐκπληξίς μου αὕτη ἐκολάκευε τὴν νεανικὴν φιλαυτίαν της· ἄλλως τε ὁ τρόπος μου ἐμαρτύρει προφανῶς ἀνευ ὀπισθοβουλίας τινός ὅτι εἶχον

λησμονήσει αὐτήν· εἰλικρινὴς τις φιλία συνέδεεν ἡμᾶς ἀπὸ πολλοῦ· ὡς ἐκ τούτου δὲ ἡ παρουσία αὐτῆς θὰ ἀνεπλήρου τοῦλάχιστον τὴν ἀνίαν, ἥτις θὰ κατελάμβανε τὴν καρδίαν μου ἕνεκα τῆς ἀφίξεως τῆς κυρίας Δὲ Ζονβάλ.

Ζ'

Ἐν τούτοις, ὀφείλω νὰ το ὁμολογήσω, ἡσθάνομην μεγίστην θλίψιν διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην καὶ ἀπότομον ἐπιδρομὴν ἐν τῷ παραδείσῳ μου· ἔπρεπε νὰ παραιτηθῶ τῶν μετὰ τῆς ἀναδόχου μου θελξικαρδιῶν ἐκδρομῶν μου, τῶν μονήρων μετ' αὐτῆς συνεντεύξεών μου, αἵτινες δι' ἐμὲ ἦσαν ἡ μὴν τῆς καρδίας μου χαρὰ. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἡ υπερήφανος βαρωνίς ἐδήλωσεν ὅτι θὰ διαμείνῃ παρ' ἡμῖν ἐπὶ τινὰ καιρὸν, ἡ δὲ Ἀρτεμὶς, πρὸς παθοῦσα νὰ φιλοξενήσῃ ὅσον οἷόν τε κάλλιον τὴν θείαν της, δὲν ἐφαίνετο σχεδὸν ποσῶς. Ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ἑβδομάδα, μόλις ἔσχευ ὀλίγας ὥρας ἐλευθερίας, ὅπως ἐξέλθῃ εἰς περίπατον μετ' ἐμοῦ καὶ τῆς Μαγδαληνῆς ὑπὸ τὰς σκιερὰς τοῦ κήπου δενδροστοιχίας· οὐδὲν ἦσαν ἡ βαρωνίς πανταχοῦ μᾶς ἠκολούθει. Τοιαύτη ὀχληρὰ συνοδία δὲν ἐδύνατο βεβαίως νὰ εὐαρεστήσῃ ἐμὲ καὶ τὴν ἀνάδοχόν μου, ὥστε ἐνίοτε, λαμβάνοντες καιρὸν, συνηννοούμεθα κρυφίως περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀπαλλαγῆς αὐτῆς. Οὐχ ἦττον ἡ βαρωνίς, αὐστηρὰ πάντοτε εἰς τὰς ἐξεις της, ἀφιέρου ὁλοκλήρους ὥρας καλλωπιζομένη, πρὶν ἢ κατέλθῃ εἰς τὸ πρόγευμα, ἡμεῖς δὲ, ἐγειρόμενοι ἐνωρίτερον, ἐξηρχόμεθα καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸν κήπον.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἦτο χαρκατῆρος φαιδροῦ καὶ εὐθύμου, εἰς δὲ ἡ ἐπιτήδευσις τοῦ αἰσθημάτων προσέθετεν ἰδιαίτους χάριν· ἀνατραφεῖσα ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγάπης καὶ τῶν θωπειῶν τῶν φιλοστόργων γονέων της, εἶχεν ἐξαγνίσει τὴν ψυχὴν της διὰ τῆς πτωχίας, τὸ δὲ ἀφελές, ἀλλ' ἀνεπτυγμένον αὐτῆς πνεῦμα προῶς εἶχεν ἐννοήσει τὰς ἀκάνθας, ὑφ' ὧν κυκλοῦται ὁ ὁδὸς τοῦ βίου. Δὲν ἦτο ποσῶς ὠραία, καὶ τὸ ἐγνώριζεν· ἀλλὰ τὸ κενὸν τοῦτο ἀνεπλήρου ἡ δροσερότης τοῦ προσώπου της, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διεχύνετο ἀνέκφραστός τις χάρις. Βλέπων τις αὐτήν, ἀνεμνήσκετο συγχρόνως τοῦ Πύκ τοῦ Σαίξπηρου καὶ τῆς Μαργαρίτης τοῦ Γοιθίου (Γκαίτε).

Ἐξῶμεν οὕτω καὶ οἱ τρεῖς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀμοιβαίων τούτων ἀγαλλιᾶσθαι ἅμα καὶ ἀνιδν, ὅτε ἀπροσδόκητόν τι συμβῶν ἐπῆλθεν ὅπως διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ γαλήνην τῶν αἰσθημάτων μου.

Ἡ κυρία Δὲ Ζονβάλ ἐξηκολούθει νὰ με περιποιητῇ ὑπερβαλλόντως, τοῦθ' ὅπερ μεγάλως μ' ἐξέπληττε, καθόσον μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχον γνωρίσει τὸν ὑπερήφανον καὶ δύστροπον αὐτῆς χαρακτήρα. Ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐδυνάμην τί νὰ υποθέσω διὰ τὴν παράδοξον ταύτην μεταβολὴν τῆς πρὸς ἐμὲ συμπεριφορᾶς της, ὅτε ἡμέραν τινὰ ἡ υπερήφανος βαρωνίς, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀστείότητος, μοὶ ἀπηύθυνε ἀλλόκοτόν τινα πρότασιν· μοὶ ἐπρό-

τεινε δηλονότι νὰ νυμφευθῶ τὴν δεσποινίδα Ἑρμανζιλδην Δὲ Ζονβάλ, θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ της, ταγματάρχου ὑπασπιστοῦ τοῦ μεγάλου δουκὸς τῆς Βάδης. Δὲν ἐγνώριζον οὐδόλως τὴν μνηστὴν ταύτην, τὴν ὁποίαν ἡ βαρωνίς μοὶ ἐπρότεινε, ἔκαστος δὲ δύναται νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἀπεδέχθην τὴν πρότασιν ταύτην!

Βεβαίως ἡ ἡλικία μου δὲν μοὶ ἐπέτρεπε νὰ προῶν τοσοῦτον προῶς εἰς τοιαύτην ἀπόφασιν, ἀλλ' ὤφειλον νὰ παλαίσω πρὸς τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην τῆς ὑπερηφάνου ταύτης γυναικός. Ὅθεν πᾶν ὅ,τι ἐνόμισα κατ' ἀρχὰς ὡς ἀστείον μετετρέπη ἐντὸς ὀλίγου εἰς σπουδαῖον καὶ σοβαρὸν ἀντικείμενον· καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ κηδεμὼν μου, ὁ συνήθως δύστροπος καὶ ἀτίθαστος, ἦτο ὑπὲρ τῆς γνώμης τῆς βαρωνίδος, μὴ θέλων, φαίνεται, κατ' ἐλάχιστον νὰ δυσαρστήσῃ τὴν ἀξιολόγον φίλην του.

Οὐχ ἦττον δὲν ἐδυνήθησαν νὰ με μεταπίσωσι, ἐγὼ δὲ προσεπάθουν παντὶ σθένει νὰ ἐξαπατήσω τοὺς τυράννους μου. Κατ' ἀρχὰς, ἐπὶ τινὰς ἡμέρας προσεποιήθην ὅτι συγκατατίθεμαι εἰς τὰς προτάσεις των, ἀλλὰ κατόπιν, ἐσπέραν τινὰ προσεκάλεσα εἰς συνδιάλεξιν τὴν βαρωνίδα ὑπὸ τὰς δενδροστοιχίας τοῦ περιβόλου, ἔνθα αὕτη ἤρξατο νὰ μοὶ ὑποδεικνύῃ τὰ αἰσια ἀποτελέσματα, ἅτινα θὰ συνεπέφερε τοιοῦτον εὐτυχὲς συνοικέσιον.

— Εἰσθε πλούσιοι, μοὶ εἶπε, καὶ πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃτε τὰς ὁρμὰς τῆς καρδίας σας, ὅπως πράττουσιν οἱ εὐγενέστεροι ἄνθρωποι.

— Πραγματικῶς, κυρία, ἀπήντησα· ἀλλ' ἐξ ὧν ἠννόησα, ἡ δεσποινὶς Δὲ Ζονβάλ δὲν θὰ ἔχῃ βεβαίως προῖκα.

— Ὁ πατήρ της δὲν εἶνε πλούσιος· ἀλλ' οὐχ ἦττον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ τη παραχωρήσῃ μικράν τινα προῖκα.

— Οὐφ! κυρία, ἂς ἀφήσωμεν αὐτὰ! Ἀρκεῖ δι' ἐμὲ ὅτι ἡ δεσποινὶς Ἑρμανζιλδην μὲ ἀγαπᾷ... καὶ τοῦτο εἶνε ὁ μεγαλειότερος θρίαμβος δι' ἕνα νέον, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε εἶδε τὴν μνηστὴν του. Ἐλπίζω δὲ ὅτι δὲν θὰ ὑποθέσεται ποτε ὅτι ἐγὼ δύναμαι νὰ κερδοσκοπήσω ἐπὶ τῆς μελλούσης συζύγου μου... Ἀλήθεια! εἶνε ξανθὴ ἡ μελαγχροινὴ;

Ἡ βαρωνίς ἐφάνη ἀμυχανοῦσα εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ταύτην.

— Μελαγχροινὴ, ἀπήντησε, προσηλοῦσα ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα ἐταστικὸν καὶ προσπαθοῦσα νὰ μαντεύσῃ τοὺς διαλογισμούς μου.

— Ἀχ! Θεέ μου, κυρία, ἡ δυστυχὴς νέα! τί θὰ γίνῃ τώρα;... Ὁμολογῶ ὅτι προτιμῶ τὰς ξανθὰς...

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ προπέτεια καὶ ἡ εἰρωνεία μου ἐφθασαν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω. Ἡ κυρία Δὲ Ζονβάλ ἐρρίψεν ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα φλογερὸν καὶ ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν χωρὶς νὰ μοὶ ἀποτεινῇ λέξιν.

Ἐχάρην ὑπερβαλλόντως διὰ τὴν ἀφροσύνην μου ταύτην· οὐχ ἦττον προαίσθησις τις μοὶ ἔλεγεν ὅτι ἐγὼ αὐτὸς ἐπρόφερον τὴν καταδίκην τοῦ μέλλοντός μου.

Ἐπεται συνέχεια.

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΙΣΠΑΝΙΚΟΥ

[Συνέχεια].

Γ'

Εἰς τὸ ἔκρον τῆς πόλεως Τολεδὸς ἐξετείνετο συνοικία τις, ἥτις, ὡς ἐκ τῆς ἐκεῖθεν διαβάσεως τοῦ Ταγού, κατωκίετο ὑπὸ πάντων τῶν βυρσοδεψῶν τῆς πόλεως, ἐκ τούτων δὲ ἡ ὁδὸς ἐκείνη ὠνομάσθη Ὀδὸς Βυρσοδεψῶν. Οἱ τοῖχοι τῶν ἀρχαίων καὶ ἀκόμφων οἰκιῶν τῆς μακρᾶς καὶ στενῆς ταύτης ὁδοῦ ἦσαν πεπληρωμένοι ἡλων, ἐφ' ὧν ἀνθρώπων οἱ βυρσοδέψαι τὰ κατεργασμένα δέρματά των. Τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, διερχομένου, ὡς εἶπομεν, ἐκεῖθεν, ἐντὸς τῶν ὁποίων οἱ βυρσοδέψαι, ἐπλυνον τὰ δέρματά των, εἶχον καταστῇ ἐρυθρομέλανα καὶ ἀνέδιδον βαρεῖαν δυσωδίαν, ἕνεκα δὲ τούτου ἀπέφευγον αὐτὰ αἱ πλύντριαι τῆς συνοικίας ἐκείνης. Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἀνέπνεον οἱ κάτοικοι τῆς ὁδοῦ τῶν Βυρσοδεψῶν, μετέδιδε τὴν δριμύτητα καὶ ναυτιώδη ἐκείνην ὁσμήν, τὴν ὁποίαν ἀναδίδουσι αἱ κατεργαζόμεναι βύρσαι. Τὰ πάντα ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ ἐνέπνεον εἰς τὸν ἐπισκεπτόμενον αὐτὴν ξένον αἴσθημα ἀηδίας καὶ ἀπιστοφῆς, καὶ οὐδεὶς ποτε ἀπεφάσισε νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ, ἐκτὸς τῶν βυρσοδεψῶν, οἵτινες ἦσαν συνειθισμένοι εἰς τὴν μiasmaticὴν ἐκείνην ἀποφορὰν καὶ τὴν ἀπεχθὴ ὄψιν τῆς συνοικίας ἐκείνης.

Οὐχ ἦττον, καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς ὁ Διέγος Μελάμπρος ἀνήγγελλεν εἰς τοὺς ἀρχηγούς τῆς συνωμοσίας τὸ δυσάρεστον ἀποτέλεσμα τῆς ὀχλαγωγίας, ἀνὴρ τις περιτετυλιγμένος εἰς μακρὸν καὶ μέλανα μανδύαν, εἰσῆρχετο εἰς τὴν σκολιὰν ὁδὸν τῶν Βυρσοδεψῶν· ἀποῦ δὲ ἐρρίψε λαθραῖα τινα βλήματα πέριξ αὐτοῦ, ἐκρούσεν ἐλαφρῶς τὰ φύλλα μικροῦ τινὸς παραθύρου, κειμένου τέσσαρας ἑως πέντε πόδας ἀνωθεν τοῦ ἐδάφους.

Βεβαίως θὰ ἐπερίμενέ τις τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, καθόσον αὐτοστιγμὴ δύο μικραὶ χεῖρες ὤθησαν τὰ παραθυρόφυλλα καὶ μία θελκτικὴ κεφαλὴ νεαρᾶς γυναικὸς ἐπεφάνη ἀναμέσον τῶν ἀνθέων, ἅτινα ἦσαν τοποθετημένα ἐπὶ τοῦ ὑποστηρίγματος τοῦ παραθύρου ἐντὸς ποικίλων ἐκ ψαμμολίθου ἀγγείων.

Ἡ ξανθὴ καὶ ἄφρονος κόμη της, περιτετυλιγμένη ἐντὸς δικτυωτοῦ σακκιδίου ἐξ ἐρυθρᾶς μεταξίης, ἐπέστεφε τὸ μέτωπον αὐτῆς, στενὸν ὡς τὸ τῶν ἀρχαίων θεαινῶν, ἀλλὰ λεῖον καὶ λευκόν, ὡς ἀλάβαστρος· τὸ ὠσείδες αὐτῆς πρόσωπον εἶχε τὰ λεπτότερα χαρακτηριστικά, τὰ ὁποῖα δύνανται τις νὰ ἴδῃ εἰς πρόσωπον γυναικεῖον· τὸ μικρὸν καὶ δίκην δακτυλίου στόμα της ὠμοιάζε πρὸς ῥόδον Μαῖου, κάτωθι δὲ τῶν λεπτοφυῶν καὶ δροσερῶν χειλέων της ἐκρύπτετο διπλῇ σειρᾷ μαργαριτῶν ἐξαιρετικῆς ὄντως λευκότητος· μακρὰ μαῦραι βλεφαρίδες ἐκάλυπτον δύο